Р Е Ш Е Н И Е
№ 41209

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 46 състав,** в публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9963** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по предявени от И. А. И. с адрес в [населено място], [улица], чрез адв. А. от САК, срещу СДВР искове за заплащане на сумата от 60 427 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди в периода от 12.01.2012 г. до 02.09.2015 г., претърпени от ищеца в резултат на прекратено служебно правоотношение със заповед с рег. № К-13879/23.12.2011 г., отменена като незаконосъобразна с влязло в сила решение № 43/02.09.2015 г. по адм.д. № С-73/2014 г. на петчленен състав, II колегия на ВАС, както и сумата в размер на 23 714.26 лева, представляваща мораторна лихва за периода 24.09.2022 г. до 24.09.2025 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че до края на 2011 г. е изпълнявал длъжността главен инспектор, началник на участък „Полиция“ – С. към 01 РУП при СДВР, като със заповед с рег. № К-13879/23.12.2011 г. на министъра на вътрешните работи му е било наложено дисциплинарно наказание уволнение и е било прекратено служебното му правоотношение. Като основание за издаване на заповедта е посочено извършване на тежко дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с което се уронва престижът на службата – участие в организирана престъпна група, за което му било повдигнато обвинение за извършване на престъпление от общ характер по чл. 321, ал. 2 вр. ал. 1 от НК в рамките на образуваното ДП № ЗМ 15254/2010 г. на 05 РУП – СДВР (преобразувано в сл.д. № 77/2011 г. по описа на НСлС), пр.пр. № 12756/2010 г. по описа на СГП. Заявява, че с влязло в сила решение № 43/02.09.2015 г. по адм.д. № С-73/2014 г. на петчленен състав, II колегия на ВАС заповед с рег. № К-13879/23.12.2011 г. е отменена като незаконосъобразна.

С решение № 265752/15.08.2021 г. на СГС по гр.д. № 7257/2019 г., изменено с решение № 1095/04.11.2025 г. на САС по гр.д. № 3534/2021 г., недопуснато до касационно обжалване с определение № 2325/08.05.2025 г. на ВКС, по предявен от ищеца иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ Прокуратурата на Р България е осъдена да заплати на ищеца сумата от 10 000 лева обезщетение за неимуществени вреди и е отхвърлена като неоснователна претенцията за заплащане на имуществени вреди.

В настоящата искова молба ищецът поддържа доводи, че поради незаконосъобразното уволнение, на практика бил лишен от възможността да упражнява професията си и да получава трудово възнаграждение в периода от 12.01.2012 г. до 02.09.2015 г., поради което понесъл имуществени вреди, произтичащи от неполучено възнаграждение за труд, възлизащи на сумата от 60 427 лева.

В тази връзка счита, че независимо от отхвърлянето на предявения иск за имуществени вреди с решението на СГС по гр.д. № 7257/2019 г., към настоящия момент не е изтекъл предвидения по чл.110 ЗЗД 5-годишен давностен срок за предявяване на иска срещу надлежния ответник и пред компетентния съд. В тази връзка поддържа, че съобразно чл.115, б.“ж“ ЗЗД давност не тече докато трае съдебният процес за вземането. Поради това, независимо, че исковата молба по гр.д. № 7257/2019 г. е предявена на 03.06.2019 г., решението е влязло в сила на 08.05.2025 г. (датата на постановяване на определението на ВКС), от който момент следва да се счита, че е започнал да тече 5-годишният давностен срок за предявяване на настоящия иск срещу надлежния ответник пред компетентния съд.

Ето защо претендира ответникът да бъде осъден да му заплати процесните суми представляващи обезщетение за претърпените имуществени вреди и обезщетение за забава, ведно със законната лихва върху главницата от подаването на ИМ, до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Я. А.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък. Представени са писмени бележки.

Ответникът – СДВР не е депозирал писмен отговор в срока по чл.131 ГПК.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. И., която заявява, че поддържа представено преди първото по делото заседание писмено становище, в което оспорва иска по основание и размер. Изтъква, че искът е неоснователен, поради изтичането на предвидената в закона 5-годишна давност за предявяване на вземането, която в случая е започнала да тече от влизане в сила на съдебното решение, с което заповедта за уволнение на ищеца е призната за незаконосъобразна – 02.09.2015 г. и е изтекла на 02.09.2020 г. Първоначалното предявяване на иска за имуществени вреди срещу ненадлежен ответник по гр.д. № 7257/2019 г. по описа на СГС, не е довело до прекъсване на давността по смисъла на чл.116, б.“б“ ЗЗД. Поддържа, че в случая е неприложим чл.115, ал.1, б.“ж“ ЗЗД, тъй като СДВР не е била страна по посоченото гражданско дело и не е налице уважена искова претенция. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП се представлява от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Административен съд София - град, като обсъди доказателствата по делото, и взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Страните не спорят, че до края на 2011 г. ищецът е изпълнявал длъжността главен инспектор, началник на участък „Полиция“ – С. към 01 РУП при СДВР.

Със заповед рег. № К-13879/23.12.2011 г. на Министъра на вътрешните работи, на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение с МВР било прекратено. Като основание за издаване на заповедта е посочено извършване на тежко

дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с което се уронва престижът на службата – участие в организирана престъпна група, за което му било повдигнато обвинение за извършване на престъпление от общ характер по чл. 321, ал. 2 вр. ал. 1 от НК в рамките на образуваното ДП № 77/2011 г. по описа на СГП.
Не се спори и, че с постановления от 24.06.2011 г., 23.09.2013 г. и от 04.11.2014 г. по ДП № 29/2014 г. по описа на СО-СП на ищеца били повдигнати обвинения в извършване на престъпления по чл.321, ал.3, пр.2 вр. ал.2 вр. ал.1, по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 от НК и чл. 316, вр. с чл. 309, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК.
С определение от 21.09.2017 г. по НОХД № 1932/2016 г. на СпНС, съдебното производство е прекратено, в частта по обвинението в извършване на престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК.
С решение № 74 по адм. дело № С-50/2013 г. по описа на ВАС, потвърдено с решение № 43/02.09.2015 г. по адм. дело № С-73/2014 г. по описа на ВАС, петчленен състав, II колегия на ВАС заповед с рег. № К-13879/23.12.2011 г. е отменена като незаконосъобразна.
Със заповед № 513з-3882/20.05.2016 г. на директора на СДВР е разпоредено на ищеца да бъде изплатено парично обезщетение по чл.237 ЗМВР за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 6 месеца. Видно от представената от ответника платежна бележка е, че размерът на обезщетението е 7858.88 лева.
По искова молба на ищеца, депозирана на 03.06.2019 г. е образувано гр.д. № 7257/2019 г. по описа на СГС.
С решение № 265752/15.08.2021 г. на СГС по гр.д. № 7257/2019 г., изменено с решение № 1095/04.11.2025 г. на САС по гр.д. № 3534/2021 г., недопуснато до касационно обжалване с определение № 2325/08.05.2025 г. на ВКС, по предявен от ищеца иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ Прокуратурата на Р България е осъдена да заплати на ищеца сумата от 10 000 лева обезщетение за неимуществени вреди и е отхвърлена като неоснователна претенцията за заплащане на имуществени вреди в размер на 76 313,34 лева, представляваща сбор от неполучените трудови възнаграждения в периода 12.01.2012 г. – 02.09.2015 г., през който период служебното му правоотношение било прекратено, ведно със законната лихва. В отхвърлителната част са изложени мотиви, че причината за настъпване на имуществени вреди от неполучено от ищеца трудовото възнаграждение, не се намира в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразното му уволнение., а вредоносният резултат би могъл да бъде разглеждан като пряка последица от дисциплинарното уволнение на ищеца, което е осъществено с акт на неговия работодател.
При така възприетата фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:
Искът е допустим, тъй като е предявен от лице, което твърди, че е претърпяло вреди от незаконосъобразна административна дейност, в това число конкретен, отменен административен акт на орган на изпълнителната власт - заповед за дисциплинарно уволнение № К-13879/23.12.2011 г. Налице е влязло в сила решение на ВАС на РБ (решение № 43/02.09.2015 г. по адм.д. № С-73/2014 г. на петчленен състав, II колегия на ВАС), с което е отменена заповедта на министъра на вътрешните работи за дисциплинарно уволнение на ищеца като незаконосъобразна. Следователно е изпълнено изискването на чл. 204, ал. 1 от АПК за наличие на отменен административен акт като предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата.
Разгледан по същество, предявеният иск за присъждане на обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди съдът намира изцяло за неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен по следните съображения:

На първо място искът за имуществени вреди е предявен срещу ненадлежен ответник — СДВР, доколкото по делото не се доказа незаконосъобразна административна дейност на длъжностни лица при това юридическо лице. Отменението като незаконосъобразен административен акт - заповед за дисциплинарно уволнение № К-13879/23.12.2011 г., е издаден от министъра на вътрешните работи на основание чл.228, т.1 и чл.245, ал.1, т.8 ЗМВР (отм.), което ангажира отговорност на юридическото лице МВР. По тези съображения се налага извод за неоснователност на иска като насочен срещу СДВР, който, макар да е юридическо лице, не е носител на пасивна материална легитимация по предявения иск.
На второ място искът е погасен по давност (общият 5 годишен срок по чл. 110 от ЗЗД), като началният момент за течението му не е датата на уволнението, а датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменен административният акт – 02.09.2015 г. Така давността за предявяване на иска е изтекла на 02.09.2020 г. Исковата молба е подадена на 24.09.2025 г. и е извън този срок. Това е по аргумент от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. Не са налице основания за недопустимост поради висящност или пресъдено нещо, тъй като делото по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, водено срещу Прокуратурата на Република България е приключило с окончателно решение на ВКС на РБ, касае различен предмет и ответник – претенции за вреди от незаконно наказателно преследване, а не от отменен административен акт, каквото е настоящото. В тази връзка е неоснователно твърдението на ищеца, че началният момент за течението на давността е датата на влизане в сила на определението на ВКС по допустимостта на касационното обжалване на решение № 1095/04.11.2025 г. на САС по гр.д. № 3534/2021 г. (с което е потвърдено решение № 265752/15.08.2021 г. на СГС по гр.д. № 7257/2019 г.) – 08.05.2025 г.
С решение № 265752/15.08.2021 г. на СГС по гр.д. № 7257/2019 г., изменено с решение № 1095/04.11.2025 г. на САС по гр.д. № 3534/2021 г., недопуснато до касационно обжалване с определение № 2325/08.05.2025 г. на ВКС, искът срещу Прокуратурата за имуществени вреди е отхвърлен поради липса на пряка причинна връзка между наказателното производство и уволнението, като съдът изрично посочва, че отговорността за имуществени вреди от незаконното уволнение носи работодателят.
На последно място искът е неоснователен и защото съгласно разпоредбата на чл. 237, ал.1 от ЗМВР при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на чл. 239 към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. В случая не е налице спор, че на ищеца е изплатено обезщетението, предвидено в чл.237 ал.1 от ЗМВР, в размер, изчислен по реда на чл.239 от ЗМВР към момента на отмяната на уволнението, за времето, през което е останал без работа, в пълния предвиден размер, за 6 месеца. С посочената уредба имуществената отговорност на органа по назначаване, съответно на държавата, при незаконно уволнение е ограничена до предвидения законов размер на обезщетението. Това се потвърждава и в мотивите на Тълкувателно решение № 4/06.11.2023 г. по т.д. № 2/2021 г. на ВАС на РБ, откъдето следва, че имуществените вреди, причинени от незаконно прекратяване на служебното правоотношение, се обезщетяват само в границите на предвиденото в специалния закон (както е в случая по чл. 237 ЗМВР — шест брутни заплати). ВАС на РБ подчертава, че тези разпоредби на ЗМВР са специални спрямо общия ЗОДОВ и уреждат пълната имуществена компенсация за периода на незаконното уволнение. Същевременно уточнява, че ЗОДОВ остава приложим само за неимуществените вреди, защото специалните закони не предвиждат такава компенсация. Тоест, специалните закони, уреждащи статута на държавните служители, включително ЗМВР, съдържат изчерпателна уредба на имуществената отговорност на администрацията при незаконно

прекратяване на служебното правоотношение, която ограничава размера на обезщетението до определен брой месечни възнаграждения. Това обезщетение има имуществен характер и цели компенсиране на пропуснатите ползи от невъзможността служителят да получава възнаграждение за съответния период. В този смисъл държавният служител няма право да претендира допълнително имуществено обезщетение по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ над вече предвиденото в специалния закон.
Предвид неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и акцесорният иск за обезщетение за забава в размер на 23 714.26 лева за периода 24.09.2022 г. до 24.09.2025 г. съобразно предявената претенция. В тази връзка следва да се има предвид възприетото в т.4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004 г. по тълк.гр.дело №3/2004г. на ОСГК на ВКС.
Предвид изцяло отхвърлените искове срещу СДВР и на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати на този ответник сумата от 300 лева (153, 39 евро) юрисконсултско възнаграждение.
Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените от И. А. И. с адрес в [населено място], [улица], чрез адв. А. от САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи искове за заплащане на сумата от 60 427 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди в периода от 12.01.2012 г. до 02.09.2015 г., претърпени от ищеца в резултат на прекратено служебно правоотношение със заповед с рег. № К-13879/23.12.2011 г. на министъра на вътрешните работи, отменена като незаконосъобразна с влязло в сила решение № 43/02.09.2015 г. по адм.д. № С-73/2014 г. на петчленен състав, II колегия на ВАС, както и сумата в размер на 23 714.26 лева, представляваща мораторна лихва за периода 24.09.2022 г. до 24.09.2025 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното изплащане.
ОСЪЖДА И. А. И., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], да заплати на СДВР сумата от 153,39 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението.

Съдия: